

СТЕНАТА

Мокси наблюдаваше речните камъчета и се питаше кое им дава право на тях да бъдат гладки, а другите камъни да не бъдат гладки. Нещо му подсказваше, че има връзка с водата, която може би ги изглажда, но тогава защо не бяха загладени и раците? Напротив, Мокси не е виждал нищо по-криво от раците. А те по цял ден са във водата. Иди го разбери – водата заглажда камъните, а раците ги прави грапави и криви. Необяснимите неща бяха в състояние да извадят магарето извън кожата му. И от къде на къде ще има необясними неща? Защо е необходимо да си блъскат главите с тях? За същото време, вместо да си блъскат главите, животните и хората могат да пасат. Пет минути ядене се равнява на пет години живот. Най-важното нещо в живота е яденето... Ох, какво ли е станало с онзи?... Няма го вече два дни. А сега и Домби. Пратиха да го търси, но и той остана някъде и сега го чакат... Раците обаче вървят назад, но защо? И лесно ли е да се върви назад? Мокси тръгна внезапно назад и падна в Резедавия вир.

– Мокси, какво правиш? – изненада се Димби.

– Опити.

Мокси излезе и се отърси от водата.

– Още не е станало време за къпане – каза Димби.

– Нали ти казвам – отвърна Мокси, – тръгнах назад, но паднах.

– Мокси, за какво ти е да вървиш назад?

– Имитирах раците.

– Така кажи – успокои се Димби.

Димби наблюдаваше Резедавия вир и си мислеше, че пъстървите прекаляват – те стават все повече и повече, а след време ще станат още повече, дори повече от водата и няма да остане място във вира за къпане. Ето и сега, речеш да поплуваш и – прас! – ще се удариш в риба. Където се обърнеш – риба. В края на краищата, да си потърсят други вирове; този вир си е техен, на Димби, на Мокси, на Домби и на... Него. Ох, къде ли може да бъде той? От два дни го няма, а няма ли го, ще се случат големи неприятности.

– Димби.

– Какво, Мокси?

– Страхувам се.

– От какво?

– Тогава пак го нямаше и като се появи, станаха много страшни приключения.

– Не знам! – въздъхна Димби. – То дано се върне, пък каквото и да е...

– Добре, ама мисля и за друго.

– Какво мислиш?

– И за Домби. Отиде да го търси, а още го няма. Вече не знам колко време. Непрекъснато се оглеждам, все ми се струва, че си идва, пък като се замисля, веднага разбирам, че не идва.

– Да.

– Знаеш ли колко пъти съм се замислял за някои неща и съм пожелавал да се случат, но те не се случват, а друг път някои неща,

дето хич и не искам да ми се случват, просто ми се стоварват на главата.

– Мокси.

– Какво?

– Все ми се струва, че ако се върне Домби, ще се върне и Лиско.

– Да, ама Домби го няма.

– А пъстървите се увеличават.

– Какво?

– И след време ще започнем да се къпем не във вирове, а в пъстърви.

– Не мога да ги трая – рече Мокси. – Пъстървите са грозно нещо. Гледаш ги – плуват. Да ги пита човек защо плуват, какво намират в плуването, само мълчат и плуват, сякаш не могат да се наплуват. Мразя плуващите предмети... А ти?

– Аз не.

– Все си мисля за Домби. Пратихме го да доведе другия, а нито другия, нито оня, когото пратихме да го доведе... Да знаеш, тази работа няма да свърши добре... Ето вече два дни никакви приключения. Заприличали сме на пъстърви... без приключения... Ако се обърнеш...

– Какво ще стане?

– Ще видиш, че идва Домби.

– Знам.

– Домби, здравей! Какво става с нашия приятел?

Домби седна на брега и потопа крака в Резедавия вир.

Водата беше хладка и гъделичкаше петите му. Бе дявол да го вземе, това Резедавият вир е хубаво нещо?

– Намери ли го?

Сега, както е сгорещен например, ако се съблече и си поплува, изведнъж ще му стане хубаво.

– Или не го?

Но пъстървите прекаляват, непрекъснато се увеличават и както е тръгнало, увеличението им ще се уголеми, а водата ще се намали.

– Намери ли го, или не го?

Домби хвърли дрехите си и се потопа във водата. Тя се допря до кожата му, дебеличкото момченце почувствува, че му става приятно, и си помисли колко хубаво нещо е животът – влизаш в Резедавия вир и се допираш до водата, става ти хладно, ще ти се да извикаш.

– Чуваш ли какво те питаме? – извика Мокси. Домби поклати глава.

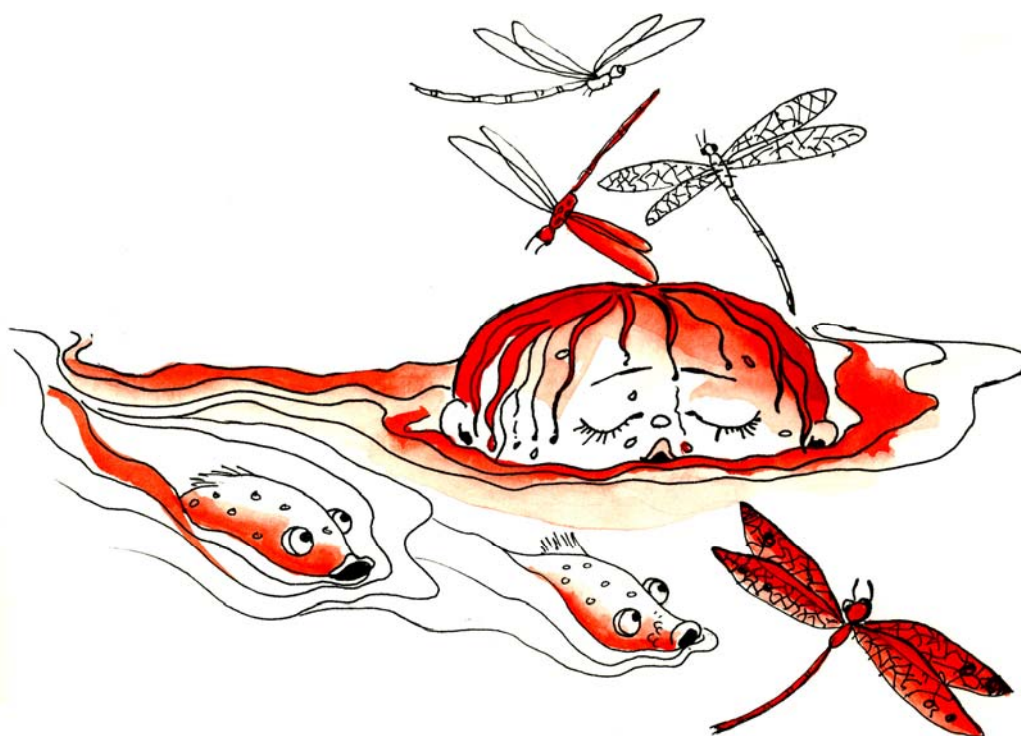
– Намери ли го?

Домби потвърди с глава.

– И какво? – обади се Димби.

– Подпира – отвърна най-после Домби.

Този път прелетяха две водни кончета, пъстървите наскачаха, но водните кончета знаеха, че пъстървите ще заподскачат към тях, и се пазеха. Домби си помисли, че на водните кончета не им е приятно да бъдат глътнати, с малкия си ум те бяха разбрали, че във въздуха им е по-приятно, отколкото под водата, защото, ако си под водата, това означава, че не си само под водата, ами си в стомаха на пъстървите.

– Какво подпира? – запитва Мокси.

– Една стена – отвърна Домби. – Такава... стена. Не си ли виждал стена?

Мокси беше виждал малко стени в живота си, но и те бяха достатъчни, за да разбере какво му казват, макар че всъщност никак не разбираше какво точно му се казва.

– Димби – обърна се той към Димби, – можеш ли да кажеш на Домби да не мълчи, ами да обясни какво е станало, защото, като ми кажат, че някой подпира някаква си стена, на мен от това не ми се изяснява. Досега съм виждал няколко стени, но никога не съм ги

подпирал, а съм се подпирал на тях. На стените можеш да се почешеш, но да седнеш да подпираш...

– Така де, Домби – рече Димби. – Кажы какво е станало.

– Нищо – отвърна Домби от водата.

– Как нищо, когато го няма цели два дни.

– Подпира стената – рече Домби и се гмурна, но заоблената му глава се появи отново над водата. – Подпира я.

– От вчера ли?

– От вчера.

– Защо?

– И ни чака.

– Защо я подпира – загуби търпение Мокси.

– За да не падне.

– Той ли?

– Стената.

Мокси почувствува да се образува нещо доста кисело в устата му и за малко щеше да плюне, но не плю, защото се сети, че е магаре и му е забранено да прави подобни неща, за да не кажат магарешка работа. Така казваха – магарешка работа – за някои неща, и Мокси избягваше да плюва.

– Къде е тя? – обади се отново Димби.

– На една място – отвърна Домби.

– И той я подпира?

– Да.

— Защо?

Домби погледна към дъното на вира и потърси дивы ягоды, той знаеше, че няма да намери, но беше чувал, че други намират, макар по други места, а обичаше дивы ягоды, макар да бе ял само веднъж. Долу беше пълно с пъстърви, те го гледаха и може би му казваха нещо, но той не разбираше от пъстървов език.

– Запита ли нещо? – измъкна той глава от водата.

– Защо я подпира?

– За да не падне.

– Къде това?

– Там.

– Ами хайде.

Мокси тръгна след Димби и Домби, повече учуден, отколкото уплашен, защото според него нищо особено не можеше да се случи до някаква си стена, и то посред бял ден, когато не е време ни за духове, ни за нищо. След това си помисли, че щом оня подпира стената от вчера, значи той стои там и през нощта, но отхвърли туй

предположение – не можеше да допусне, че някой някъде ще подпира стени и през нощта, когато е тъмно и е времето на духовете.

Когато стигна при стената, Димби разбра, че става въпрос за същата стена, за нея си бе помислил той, беше я виждал да стърчи може би от сто години на същото място, при полянката, само че сега стената не стърчеше самотна, техният приятел се беше вкопчил в нея и я подпираше.

Димби, Домби и Мокси спряха настрана и вторачиха погледи. Тишина – само птичите песни отдалеч. Димби усети сърбеж по рамото си, но не се почеса.

– Какво правиш? – обади се най-последно Мокси.

– Подпирам – отвърна лисичето.

– Трябва ли? – запита Мокси.

– Необходимо е – отвърна Лиско.

– Много ли?

Димби, Домби и Мокси разгледаха стената, тя нямаше вид на падаща, но Мокси направи крачка назад.

– И какво? – запита Домби.

– Подпирам я – отвърна лисичето. То помълча малко и добави:
– Какво, няма ли да се хванете?

Никой не отговори, мълчаха, но кой знае защо, всеки си каза наум, че колкото и да мълчат, колкото и да си задават въпроси, в края на краищата ще се намерят до стената подпирани като своя приятел, защото сами не знаеха как, но винаги правеха туй, което им кажеше той.

– Хайде, Димби! – рече магарето.

– Защо аз?

– Защото си винаги след него – отвърна Мокси. – После ще се хване Домби и накрая, разбира се, аз. Знам, че няма смисъл да подпираме тази стена, тя има вид на падаща от сто години и все не пада, но на Лиско му е хрумнало днес пък да подпираме, щом не се очертава друго приключение. Добре, ще подпираме! И ще видите, че като мине време и след като се наподпираме, Лиско ще заяви, че това се равнява на приключение. Така ли е, Димби?

– Да – каза Димби и отиде да подпира.

След него – Домби.

Мокси погледа известно време как тримата приятели подпират стената и ядосан повече от всякога, на свой ред се залепи за нея.

– Сега пък ще подпираме – рече той. – Днес подпираме. За да се каже, че сме правили и туй. Всичко сме правили, вадели сме

проклетници от варели, падали сме в дупки и лабиринти, а след това сме воювали с вълци, питони и привидения, но никъде не ни се е налагало да подпирме, затова хайде да подпираме, днес ще подпираме, за да се каже, че сме правили и туй. Но по-добре да подпираме, отколкото да треперим от страх. Мразя страха, обичам да паса. – След като помълча, загледан в мушиците, които летяха наоколо, той добави: – Сега остава само да мине проклетникът и край. Остава само да ни види как висим на тази стена. Така ли е? Мълчите, но знам, че е така. Лиско, мога ли да се почеша? – Мокси се почеса. Беше много тихо, чуваше се само жуженето на мухичките и далечното шушукане на рекичката, която образуваше Резедавия вир. В Резедавия вир сега е прохладно и разбира се, рекичката не се чува никак, защото е много далеч, но беше много тихо и нищо чудно, ако напрегнеш слух, да чуеш как тече водата на бързеите, как заглажда гърбовете на камъните и как се мъчи с гърбовете на раците, които не могат и не могат да бъдат загладени от никакви сили на света.

– Сега в Резедавия вир е прохладно – рече Домби – и пъстървите си лежат по дъното.

– А не като нас – добави Мокси.

– Какво като нас? – запита Димби.

– Да подпират. – Мокси сякаш за първи път отправи поглед към лисичето. Стори му се много напрегнато и замислено. – Дори не знаем къде да подпираме. Стената има две страни и де да знаеш коя точно е падащата. Някои стени падат на другата си страна. Разказвали са ми за стени, които изобщо не падат, нито имат намерение да паднат. А вие пък да не мислите, че някой ще ни донесе нещо за ядене?

– От подпирането се огладнява – рече Домби.

Димби се правеше, че не го вижда, но с крайчеца на вниманието си наблюдаваше знаменития си приятел и може би не чуваше нищо от брътвежите на магарето. Димби се мъчеше да проумее защо Лиско е тъжен и защо в момента, вместо да се гмуркат при пъстървите, стърчат в горещината и подпират нещо, за което са сигурни, че няма да падне нито днес, нито когато и да е. Димби вече не беше онова малко човече, той беше

навършил две или три, а може би четири или пет години и знаеше от опит, че понякога смисълът на нещата не се крие точно в техния смисъл, а някъде другаде. Той се питаше защо трябва да бъде така, че лисичето да знае повече и да предвижда някои факти, с други думи – да вижда по-напред от тях тримата, да предвкусва

нещата, да изпитва по-голяма радост или пък по-голяма тъга. Така де, лисичето умееше да се радва повече от тях тримата и да тъгува по-дълбоко. Освен това Лиско никога не се отпускаше спокойно, както правеха те. Например, когато те се отпускаха върху водата, гледаха небето и не се интересуваха от нищо, докато Лиско винаги мислеше за нещо друго и си задаваше въпроси.

– Забелязал съм, че когато подпирам нещо, огладнявам особено – обади се повторно Домби.

– И аз – рече Мокси. – Димби, ти не си ли гладен?

– Не.

– Не смятам, че казваш истината.

– Вчера бях много по-гладен от днес – каза Димби.

– Не искаш да си признаеш – упрекна го Домби. – За да не обидиш Лиско, но Лиско не ни ли обижда, като ни кара да подпираме?

– Много ни обижда – рече Мокси. – Оттук се вижда тревата на цялата полянка. Тази полянка се слави с най-вкусната си трева.

– И имаше много магарешки бодили – обади се най-после Лиско.

– Стига!

– Но сега няма.

– Това не е разговор!

– А имаше много – рече Лиско.

– Разбрахме!

– Остава тревата! А по-рано бодилите имаха уханни цветчета, в цветчетата имаше сокове...

– Лиско, моля те!

– В цветчетата имаше мед – настоя лисичето. – И за пчелите, и за теб. Но сега не виждам нито един стрък. Къде отидоха тръните, а?

– Ще подпираме или ще говорим за тръни? – проплака магарето.

– Ще подпираме – каза лисичето.

Мокси си помисли за всичките полянки с магарешки бодили, които бе опасал, и вече бе принуден да яде само трева. Е, има

места, по които растат много бодили, но те са далеч, там има, но ще му липсват тези тримата, с които в момента, кой знае защо, подпира някаква стена, една стена, която всъщност надали може да падне, понеже никак нямаше вид на падаща. И колкото мълчеше и подпираше, Мокси си мислеше, че Лиско ги е наредил тук не толкова да подпират, а за друго. Да се задълбочим и да помислим за хилядите неща, за които някога не сме помислили, тъй като от игри

и пасане не ни остава време да мислим, хрумна му на Димби. Когато подпирам, аз мисля, помисли си Домби, подпирам значи мисля; мисля, значи съществувам. Подпирам, значи съществувам, хрумна му на Мокси, съществувам ли, това означава, че мога да мисля (ако не паса, разбира се). Да, помисли си Димби. Всъщност – Димби си мислеше – тук сме се събрали не да подпираме, а да помислим, всъщност тази стена едва ли е падаща стена, по-скоро това е стената на мисленето.

– Мислим за едно и също нещо – обади се най-послед Домби.

Димби и Мокси се съгласиха, че мислят за едно и също нещо.

– Забелязал съм, че напоследък четиримата мислим за еднакви неща – потвърди Мокси. – Сега например всички мислим как ще превърнем това подпиране в приключение. И мисленето, и него да го превърнем в приключение. Лиско, така ли е?

– Съгласен съм – отвърна лисчето.

– Че мислим еднакво ли?

– Че мислим за едни и същи неща. Защото, ако започнем да мислим еднакво...

– Какво?

– Е лошо.

– Кое?

– Ако почнем да мислим еднакво.

– Така ли?

– Представи си: милиони същества мислят по един и същи начин.

– Според мен това е хубаво.

– Нещо ми подсказва, че не бива... Според мен еднаквото мислене е лошо нещо.

Отново замълчаха, но не можаха да разтълкуват думите на лисчето. Мокси се заинати и мисли почти пет минути, но не можа да стигне до никакво заключение.

– Не мога да стигна до заключение – рече той. – Вече

два часа мисля и не мога да разбера тайния смисъл на мисълта, която Лиско изрази. Досега съм си извадил едничко само заключение, че Лиско от време на време е луд и от време на време нормален. Сега например, убий ме, но който и да mine оттук, като ни види, че подпираме, ще каже, че сме луди. А не искам да ме смятат за луд. Не ми е приятно. Може да съм прост, но луд не искам да бъда.

– Според теб това приключение опасно ли е?

– Това е чудесно приключение, понеже няма опасности. Мога да подпирам цял живот стени, само да ми носят храна. А никой не носи и ако някой мине оттук, ще каже, че сме луди. Това е лудо приключение, безопасно, но шашаво, всеки може да мине и да ни се присмее.

– Но безопасно.

– Безопасно си е, приключение на мислене! Това е най-безопасното приключение.

– Ами ако се замислиш искрено за себе си?

– Често съм си мислил искрено за себе си и винаги съм се чувствувал в безопасност.

– Дори като се замислиш за онова ли?

– За кое? – Мокси се стараше да придаде такова изражение на лицето си, от което да се разбере, че уж недоумява. – Какво имаш предвид?

– Когато тръгнахме към морето.

– Е?

– И минахме четиристотин километра.

– Стига!

– И стигнахме.

– Моля ти се!

– Но ти остана на двайсет метра.

– Лиско!

– И не го видя.

– Не ме разсейвай, сега подпирам...

– Понеже...

– Лиско, моля те, спри! Не виждаш ли, че сега подпираме и мислим, а като мислим, не бива да се разсейваме, защото какво ще бъде това приключение на мислене, щом се разсейваме и мислите ни летят не там, където трябва.

– Искам да кажа, че ако се размислиш искрено, не е толкова безопасно. Ако беше безопасно, нямаше да ме молиш да млъкна.

– Защото това, което ще кажеш, го знаем. Казвал си го.

Много пъти... На няколко места... И метрите ти са винаги различни. Веднъж кажеш двайсет, друг път – трийсет, помня, че веднъж каза дори четирийсет. Когато и да питаш, ще ти каже, че това се две различни неща и нямаш право да повдигаш този въпрос.

– Добре, добре.

– Това е най-срамната страница от историята на моя живот и нямаш право... Чу ли?... Особено когато съм зает с такова важно подпиране. Защото тази стена може да падне и ако не съм аз, тази

стена като нищо може да стане на прах. Събрали сме се да подпираме, а не да говорим за това-онова. Ти ни, разсейваш, да ти кажа правата, много пречиш. Ето да питаме Димби и Домби. Макар и странични лица, те могат да кажат какви излишни неща говориш в момент като този, когато трябва да подпираме една такава стена, която, ако падне, не знам дали ме разбираш. Така ли е?

Никой не отговори.

– Така е! – заключи Мокси и натисна по-силно гърба си към стената. – Имаме голяма отговорност, предстои ни страшно изпитание, велики дела, тук се намираме да подпираме, а не да ни разсейват с разни такива... А ти какво гледаш? Какво зяпаш? Откъде се взе?.. Само ти ни липсваше... Защо мълчиш? Какво се пулиш? Не си ли виждал подпиране?.. Подпираме! А не като теб!.. Не се пули, ще ти изхвъркнат очите.

– Виж какво, аз не ти говоря.

– Няма значение.

– И ти няма да ми говориш!

– Аз те мразя!

– Какво правите тук?

– Наша си работа.

– Защо висите на стената?

– Защото искаме!

– Виж какво, аз не говоря на теб, а на другите проклетници. Аз на теб, значи, няма да ти проговоря цял живот, защото ме ритна няколко пъти.

– Не ритнах теб, а варела.

– Да, но аз бях вътре.

– Че кво правиш вътре?

– Тебе, значи, те ненавиждам особено много, но какво правите тук, това се питам и не мога да си отговоря. Това, че висите – висите, но защо?

– Махай се!

– Вие не висите току-така. Нещо вършите, майсторите. Вие току-така няма да седнете да висите за тоя, дето духа... Вие, дето се казва, и ягодите ми ще изядете, но чак накрая, преди да ви усетя.

– Изядохме ги, кво да правим.

– И сега ще ядете нещо. Това, дето висите на тази стена, не е току-тъй, вие нищо не правите току-тъй, защото накрая все изядете по нещо сладко, да речем... ягоди. – И понеже никой не каза нищо, Чимиджимичамиджоми продължи: – Моите ягоди, определени за

мен, спечелени с честен труд на конкурс за дълго име, когато победих щъркела и го нервирах. Така ли беше?

– Махай се!

– Защо висите?

– Ще те ритна този път направо!

– Кажете ми, защо висите?

– Лиско, защо не ми отговориш на този проклетник. Аз не мога. Видя ли го, заболява ме главата, не мога да разговарям с такива.

Но Лиско, Димби и Домби днес бяха решили да мълчат и да мислят. Такава беше задачата – да се мисли до припадък, до задълбочаване и колкото повече се задълбочаваха в мислите си, толкова повече съзнаваха, че животът не е само приключение или пък серия от приключения. Забили погледи в небето, те мислеха за много неща, например за какво са на този свят, какво ще правят в него и има ли смисъл да са, а когато дойде ред да си отидат, дали ще оставят нещо след себе си. Нещо смътно се върдаляше в мислите на лисичето. То смяташе, че всъщност едва ли съществуват, че са измислени същества, поставени нарочно сред света от някаква друга цивилизация или писателски каприз, за експеримент или нещо от този род. Защото не раста, помисли си Лиско, ето вече години се разхождам насам-натам и все съм си онова лисиче, което не ще да порасне, а само шари тук и там. Да, аз съм пуснато тук за експеримент, с мен искат да докажат нещо. Ето го Димби. И той не расте. Домби също. Мокси продължава да си е магаренце, то понякога е толкоз малко, че ми заприличва на брошка.

Не разбирам какво сме ние, питаше се Димби, една палава компания и една красива местност с река и вирове, в които плуват пъстърви. И може би чрез нас искат да докажат, че не съществува вечно безгрижие? Не знам, чрез нас искат да докажат нещо, защото смътно чувствавам, че не сме истински живи същества. Ако бяхме истински, трябваше да пораснем, а ние не сме пораснали дори сантиметър.

Точно тъй, Димби, помисли си Домби, нас са ни начертали и са ни пуснали, иначе не може и да бъде, защото ако бяхме истински...

– Искам да знам! – извика Чимиджимичамиджومي.

Мълчание.

– Вие сте длъжни! – извика повторно Чимиджимичамиджومي.

Мълчание.

– Трябва да ми кажете! – извика за трети път Чимиджи.

Мълчание.

– Защото, ако не разбере за кво висите тук, ще се пукна от ярост! – извика за четвърти път Чими и си отиде.

Мълчание.

– Отиде си – забеляза тихо Мокси.

– Мокси, защо не мислиш? Нали играем на мислене?

– Бе Лиско, не видя ли кой беше тук?

– Сега играем на мислене.

– Ми този проклетник стоеше пред нас и ме дразнеше.

– Нищо, мисли!

– Не мога да мисля, като ме дразнят. Той дойде и застана, гледа право в мен, пули се, не мога да мисля, като ми се пулят. Ти можеш ли да мислиш, като ти се пулят?

– Потъни в мислене, Мокси, задавай си въпроси и си отговаряй.

– Този проклет жабок!

– Помисли за себе си.

Мисленето ме прави тъжен, помисли си в това време Димби. И мен, отговори му с мисълта си Домби. Това приключение на мислене не ми харесва много, но да видим какво ще стане нататък. И все пак, Домби, ако си искрен в себе си, признай, че днес денят стана по-друг и ние по-други, дори небето се промени. Това е вярно, Димби, но печелим ли нещо? Напротив, съгласи се Димби, не печелим, а ставаме тъжни, но някак си усещам как се издигам над всичко, просто се издигам над... И аз се издигам и дори го усещам как се издигам над всичко и как вече дори не ме е страх, но има ли смисъл? Как да няма, като усещаме, че ставаме други и се отличаваме от всичко друго. Отличаваме се, Димби, ама сме тъжни, а нас ни познават като весели, Домби, но сега си правим експеримент да видим как ще изглеждаме като тъжни.

– Ставам тъжен – обади се Мокси. – Моля ви се, само не ме карайте да не говоря на глас, че ми е тъжно. На мен говореното не ми пречи да подирам.

– Но пречиш на нас.

– Защо? Като говоря, как ще ви преча да подирате?

– Пречиш да мислим.

– Не разбирам, ние сега подрипаме ли, или мислим?

– Подпираме.

– А аз мисля.

– Значи подпираш.

Магарето въздъхна.

– Предпочитам да дойде Чими. И да ме дразни. По-добре, отколкото да мълча и да подпирам. Защо сме приятели, да мълчим ли?

– Не чувствуваш ли, че се издигаш?

– Чувствувам, Димби, но не искам да се издигам. На мен ми се потъва в Резедавия вир, да мисля потънал.

– Но все за хубави неща.

– Че какво от туй.

– И не си тъжен.

– Че кво като не съм?

– Не се издигаш.

Лиско помоли отново за тишина. Мокси млъкна и си помисли защо пък тъжните мисли да издигат, а безгрижните да не издигат. По негово лично мнение удоволствието е най-хубавото нещо и няма нищо по-хубаво от удоволствието. В удоволствието има нещо приятно, което се забелязва веднага, изпълва те отвътре навън или отвън навътре и като се нахраниш добре, можеш да почакаш да огладнееш и отново да си похапнеш.

– Защо се усмихваш? – запита Мокси.

– Защото съм сигурен, че мислиш за ядене.

– За да се извия, Димби. Като си помисля за ядене, в момента ми става тъжно и се извиявам. Нали от нас се искаше да се извияваме?

– От нас се иска да мълчим.

Четиримата бяха залепени с гръб за стената и отстрани наистина приличаха на висящи, а всъщност те подпираха стената да не падне. Коя беше тази стена, откога стърчеше тук – не знаеха. Може би отдавна, а може би от днес. Когато стана дума за това, откога стърчи тази стена на това място, те си бяха казали, че стената стърчи отдавна, но не бяха сигурни, както не бяха сигурни, че стената има вид на падаща. Лиско бе казал, че има вид на падаща, и му повярваха. Защо? Кое го бе накарало да вижда падащи стени? Мислите на четиримата се разрастваха не само в дълбочина, но и встрани.

– Кажете бе, тикви, защо висите?

— Мокси!..

– Не мога, Лиско, нещо ме кара да му отговоря.

– С жаби не говори!

– Но ще пукна.

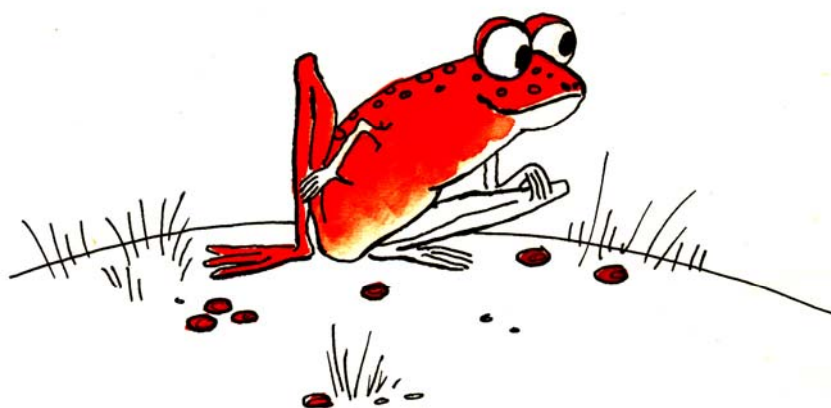
– Мисли си, че туй е най-безопасното ни приключение, без рискове за живота. Само крепим.

– Това, дето Чими се довлече за втори път, не ми харесва. Умирам да го ритна.

– Ако го ритнеш, ще се приравниш.

– Умирам да се приравня.

Чими мълчеше и ги гледаше как висят на стената, потънали в необяснимо мълчание. В огромната му проклета душа се зараждаше раздражение, което, с изтичането на минутите, се превръщаше в отвращение, омраза, ненавист и още много лоши неща, свързани с проклетия му характер.

Жабокът пречеше наистина. Лиско не можеше, да мисли добре, не успяваше да се задълбочи заради опулените очи на досадника. Сега той разсъждаваше за разнообразието на природата. Ето аз съм, Димби и Домби са, Мокси е, защо да не бъде и Чими, защо да не бъдат скалите и птиците, делфините и къртиците; всичко си е изработено за разнообразие и забавление, животът е съставен от много животни и хора, от милиони предмети и листа, всеки е дошъл да се наживее и да си отиде. Чими пък е дошъл да се напроклетува. Лиско примигна. Чакай, не станаха ли двама?

– Този проклетник взе, че се удвои – забеляза Мокси.

– Какво от това? – отвърна лисичето.

– Как какво! – възмути се Мокси. – Не ни стигаше един, ами сега двама!

– Лиско, какво става, Чими се удвои?

– Нищо, Димби, пречи ли ти?

– Не, но...

Димби излъга, разбира се, пречеха му да мисли.

– Аз не мога да мисля с един Чими – рече магарето, – какво остава с двама.

– Не са двама – обади се Домби.

Лиско бе видял идването на третия жабок, но не бързаше да се обади. За първи път, откакто го познаваха, Чими се появяваше с придружвачи – те заставаха зад него, сякаш подчертаваха предимството му. Бяха ли проклети като приятеля си? Едва ли, трудно можеше да се допусне, защото Чимиджимичамиджоми беше особено проклет жабок и това, че в момента мълчи, едва ли означаваше нещо добро.

– Защо мълчат?

– Ами гледат.

– Какво гледат?

– Нас, Домби... В момента не сме толкоз безинтересни – стърчим тук и подпираме една стена да не падне, стараем се да попречим на нещо да падне. Разбираш ли?

– Не съвсем.

– Домби, тази стена е създадена от някого да стърчи, а не да пада. Затова я подпираме.

– Мислиш ли, че ако я пуснем, ще падне?

– Има вероятност.

– Тя си стърчеше и без това.

– Но може да падне.

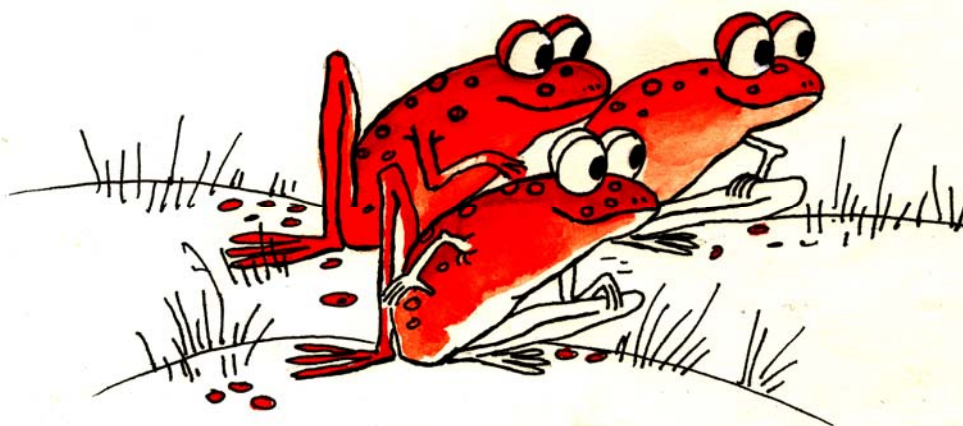
– Добре, Лиско, но докога?

– Нещо ми подсказва, че стената ни обединява; благородното дело, което вършим, ни ободрява, освен това се съсредоточаваме и започваме да мислим за сериозните неща на живота.

– Но станахме тъжни.

– Че лошо ли е? Да поиграем веднъж пък и на тъжни, омръзна ми да бъда весел.

– На мен пък ми омръзна да ме наблюдават! – не издържа Мокси. – Виж, шест опулени очи!

– Потрай и ще си идат.

– Погледите се забиват в кожата ми, причиняват ми сърбежи, трябва да се почеша, а не мога, понеже подпирам.

– Сега ми харесваш – усмихна се Лиско.

– Но мразя да ме наблюдават, когато подпирам. Аз върша тук едно благородно дело, да подпирам, а те ме наблюдават... Какво зяпате, проклетници?

Проклетниците не се обадиха, не помръднаха, останаха си ококорени.

– Махнете се!

– Мокси, спокойно!

– Къш!

– Спокойно, Мокси!

– Виж какво, ще падна ниско, но ще ги сритам!

– Остани горд, ти казвам.

– Не съм горд, а подпиращ!

– Остани така.

– Това е глупаво, да стърчиш тук и да подпираш нещо, което няма намерение да падне. Не можеш да се почешеш, да си попасеш, да пиеш вода, защото подпираш. А в това време някой си там мълчи и се пули срещу подвига ти... Ще видиш, Лиско, никой няма да ни го признае. Напротив.

– Какво напротив?

– Обратно.

– Теб какво те интересува?

– Как да не ме интересува! Ако теб не те интересува, мен ме интересува какво ще кажат и дали ще се изкажат напротив.

– Както виждаш, мълчат.

– Това ме влудява!.. Димби, защо си траеш? Домби, кажи нещо на този тук! Защо все аз, защо винаги аз да викам и да ви отстоявам каузата?

Като рече това, Мокси се отдели от стената и погледна лисичето. Лиско мълчеше.

– Отделих се – рече тихо магарето.

– Видях – отвърна лисичето.

– И както виждаш, светът не се свърши. Може и без мен.

– Сигурно.

– А сигурно може и без вас.

– Може би.

– Щом е така, защо не плюем на тази работа и да отпратим към реката. Сега е време за къпане.

– И тогава беше време за къпане.

– Кога?

– Когато отидохме до морето.

– Какво искаш?

– Но ти остана на двайсет метра.

– Стига.

– На Хълма на медените сокове.

– Моля ти се.

– И не видя морето.

– Залепям се за стената, млъкни!

Мокси удари гръб и стената се поразтърси. Докато приятелите му мълчаха, той пророни:

– Тая пък да не вземе да падне на другата страна. Лиско, не ти ли се струва, че може да падне на другата страна? Я да отида там. А, Лиско? Да отида ли от другата страна, защото може да падне натам? Хем ще се скрия от погледите на тия тримата.

Но те бяха станали четирима. Лиско бе забелязал това преди другите, макар че не каза нищо, а вътре в себе си се усмихна. Четвъртият жабок се нареди до събратята си и както трябваше да се очаква, опули очи. Нито дума, разбира се, нито звук. В тишината се чуваха само далечните песни на птиците, които, за разлика от подпирашите герои, можеха да си летят навсякъде и да се почесват безнаказано.

– Лиско, видя ли?

– Видях, Димби.

– Раздразних се.

– Защо?

– Много са еднакви.

– И на мен ми прави впечатление.

– Извънредно много са еднакви – съгласи се Мокси. – Това на нищо не прилича. Такава еднаквост дразни. Тия тук ме дразнят. Хей, еднакви такива, махайте се, докато не съм изревал!..

– Мокси!

Мокси духна срещу жабоците, полъхът мина край тях, разхлади ги и отмина, но четиримата не помръднаха. Малките топчета на очите им стърчаха напред и нагоре, крачката им стояха здраво върху тревата, нежните ципи между пръстите им блестяха с кротка замечтана светлина. Кротка, но не тъй замечтана бе светлината, която кръжеше над главите им. Изражението на лицата им наподобяваше това на Сфинкса, изобщо те наподобяваха четири малки сфинксчета, които не си правеха труда да се замислят за каквото и да е, само се пулеха с презрително безразличие.

– Не е презрително безразличието им – забеляза по едно време Димби. – Това не е безразличие.

– Има нещо коварно в него – съгласи се Лиско.

– Направо проклето – добави Домби.

– Не знам – прошепна Мокси, – аз мълча, все аз се обаждам, все аз напомням кога трябва да бягаме.

– Мислиш ли, че и сега трябва да бягаме? – запита Лиско.

– Да драснем, че да се не видим!

– Защо? Заплашва ли ни опасност?..

– Предпочитам... опасностите... пред...

Тук магарето млъкна.

– Продължавай! – подкани го Лиско.

– Ще замълча.

– Не, ти предпочиташе нещо.

- Млъкнах!
- Дано.
- Можеш ли да броиш до пет?
- Видях го преди тебе, Мокси.
- И той като тях.
- Наистина са много еднакви.

Петият жабок се настани до четвъртия. Кой знае защо, лисичето втренчи погледа си в него и забеляза, че петият жабок се различава по едно нещо от останалите – имаше опашка.

– Чими, изложихте се – обади се весело Лиско, – каква е тая работа, какви са тия опашки? – Мълчание. – Жаба с опашка!..

Десет топчета очи се взираха в подпиращите и мълчаха.

– Безплодни опити за ирония – забеляза с удоволствие Мокси.
 – Бъди спокоен – отвърна меко Лиско.
 – Безпокоя се за тебе – рече Мокси. – Ако не беше ти, щяхме да си живеем равно и нямаше да подпираме разни стени...

- Чуден си!
- ...които и не мислят да падат.
- Защо не погледнеш към...
- Страхувам се да не са станали шест.
- Бъди спокоен – седем.
- Какво?
- Този път... две... наведнъж.
- Майчице!

Мокси погледна и се увери, преброи ги няколко пъти, но кой знае защо, се загледа в опашката на петия жабок. В нея имаше нещо комично, ала магарето не се засмя, то не беше от рода на смеещите се, беше сериозно животно, създадено да пасе и да се излежава.

– Започнаха по две – забеляза Димби.
 – Нищо чудно да се домъкнат и три наведнъж – рече Домби.
 – По-скоро би трябвало да престанат – рече Лиско. – Седем е добро число, употребява се навсякъде, особено в приказките.
 – Не желая да участвувам в приказки! – рече Мокси.
 – Този, който живее, участва.
 – Приказки!..

– Петият жабок, с опашката, ме занимава сериозно – призна лисичето. – Не мога да му се нагледам, но според мен Чими допусна слабост, която ще му излезе солена. Така ли е, Мокси?

– Според мен слабост допуснахме НИЕ, не биваше да подпираме тази стена, която няма намерение да пада; преди малко я разгледах, няма вид на падаща и напразно я подпираме. Лиско ги

измисля едни, а после жабите виновни. Жабите са си жаби. Събират се, ами как да не се събират, когато ми е интересно. Четирима глупака подпират една стена да не падне, а в същото време всеки си живее живота. Дори да падне, защо точно ние да се залепим за нея? Какво ще спечелим? Някой ще ни каже ли браво?

– Мокси, колко пъти ще ти се повтаря – възмути се Димби. – Не става дума за подпиране, а за мислене. Като подпираме, мислим. А като мислим, се натъжаваме.

– Днес играем на тъга – рече Домби. – На всичко сме играли, но на тъга не сме играли, нали, Лиско?

– Така си е, Домби, макар че не е безинтересно и другото.

– Кое?

– Представи си, че наистина подпираме. Една стена е застрашена от падане и я подпираме да не падне.

– Чуйте го – натъжи си Мокси. – Излиза, че не играем, а наистина подпираме... Добре де, докога?

– Това не знам.

– Пет години?

– Лиско подпира от два дни – рече Домби.

– Това си е негова работа – рече Мокси. – Аз не мога и два часа.

– Докато огладнееш.

– Не мога да подпирам нещо, а в това време да ме гледат, те не само ни гледат, ами ни наблюдават. И мълчат. За първи път виждам жаби да мълчат. Но какво могат да кажат, щом виждат ясно четирима подпиратели луди?.. Вижте какво иде!

Може би двацет, наведнъж. Дойдоха, наредиха се и замръзнаха по местата си, топчетата на очите им блеснаха с познатата изцъкленост. Подпирачите се заеха да ги броят. Трудно, групата беше голяма, на всичко отгоре прииждаха нови, но май че идваха с хиляди и надойдоха хиляда пъти по хиляда, защото поляната се покри с жаби, а после и гората – всичко се напълни с жаби, една до друга, жаби, жаби – додето виждат очите, тихи, кротки, изцъклени; изчезна тревата, покри я килим от жаби, неподвижни и неми, еднакви, ако се изключи петата жаба, онази с опашката.

– Ето че стана! – извика бодро лисичето.

– Приключението ли? – запита тихичко Мокси.

– А почнахме с подпирането на някаква стена!

– И казваше, че е важно.

– Много!

– А какво стана, природата се напълни с Чимиджими-чамиджомовци. Сега кво? Ще стоим пред тях ли?

– Налага се.

– Майчице моя!

– Мокси, поне сега трябва да млъкнеш и да се държиш достойно. Гледа ни поне един милион.

– Два милиона очи! – рече възторжено Димби.

– Това не ми харесва – възрази Мокси. – Тези мълчащи животни ме дразнят.

– И мен – призна си Домби. – Много. Просто не знам...

– Което означава, че приключението започна! – рече Лиско. – Ето ни пред един милион жаби. Това не може да ни изплаши, защото няма по-страхливо животно от жабата. Какво остава? Да изчакаме. И да се посмеем! Разбира се!.. Димби!

– Да, Лиско.

– Домби!

– Да.

– Мокси!

– Ох, Лиско.

– Едноооо, двеее, три!

Лиско, Димби и Домби се втурнаха в смеха – хубаво, отворено, – а Мокси се озъби. Смехът прозвуча безгрижно, такъв си го искаха, защото се нуждаеха от него не като смях, а като оръжие. Това оръжие бяха употребили няколко пъти срещу различни врагове и ако не им носеше победи, поне ги успокояваше. И този път се смяха дълго. Докато се смееха, те нямаха възможност да разглеждат жабите, но щом притихнаха, първото нещо, което им направи впечатление, бе мълчаливата им изцъклена неподвижност; двата милиона очи блестяха остро.

– Какво искате? – изкрещя Мокси.

– Мокси!

– Те искат нещо от нас!

– Напротив.

– Тогава защо са тук, защо са се наредили? Достигат до края на земята.

– Това ще разберем, ако потраеш.

– Не мога! Ти си един никакъв, ти си никаквец, и Димби е никакъв, и Домби, и никой не ви дава право да ме тапицирате на стената! Не съм се раждал да подпирам стени, нека падат и затрупват. От къде на къде точно АЗ ще се жертвувам да не бъдат

затрупани другите. Другите правят ли нещо за мен, никой не прави и трябва сам да отговарям за себе си. Никой не дойде да каже, Мокси, имаш ли нужда от нещо, или каквото и да е друго, а аз крепя стените да не паднат, сакън да не паднат, сакън да не затрупат някого. Все Мокси ще спасява света.

– Добре, какво искаш?

– Да се махна.

– Някой пречи ли ти?

– ТИ!.. Все започваш... за онова... когато дойдох до морето, а не го видях.

– Млъкни!

– На двайсет метра!

– Млъкни ти казвам!

– Пред Хълма на медените сокове!

– Мокси! – Тишина. – Напусни стената, без да прелистваш страницата на своя позор.

Магарето се отдели от стената и се извърна изцяло към жабите:

– Зелено-кафяви проклетници, предизвиквам ви на дискусия! Да видим кой ще победи. Вижте ни, ние сме само четирима, но сме различни, между нас се намират дори човеци, но и те са различни, а вие сте еднакви като керемиди!.. Ще кажете ли нещо? Ето вижте ни, аз говоря едно, Лиско друго, а Димби и Домби трето, но всички се обичаме и сме един до друг, и подпираме тази стена“да не падне, защото, ако падне, могат да бъдат дадени жертви. Ние служим на кауза, а вие нямате никаква кауза. Ето ни, вижте ни, моите различия с това лисиче са известни, но всеки знае, че го обичам, и то ме обича, и всички тук се обичаме, а сега играем на тъга, защото ни омръзна да играем на безгрижие. Безгрижието не е най-важното нещо на света, затова започнахме да мислим и да потъваме в тъгата. – Мокси се обърна към приятелите си, залепи се до стената. – Добре ли го казах?

– Ти се извиси.

– Но в очите ти има сълза, Лиско.

– Така ти се струва.

– Майчице, как се извиси това проклето магаре! – каза Димби и забърса очите си.

– Ами вие как мислите – рече Лиско, – Ненаправно сме заедно.

– Не приеха дискусията – прошепна Мокси. – Подхвърлената ръкавица остана да виси във въздуха... Какво става с мен – богат

речник вадя... Продължават да мълчат... Откъде взех тази ерудиция? От гнева. Освен това гневът се оказа по-силен от страха.

– Нима вече те е страх?

– Не, това е нещо особено.

– Нерви.

– Да, нерви. Защото виж как ни гледат. Казах им такива обидни неща, а те мълчат и гледат, и ме вбесяват. Вас не ви ли вбесяват?

– Мокси, започваш...

– Не, искам да знам не ви ли вбесяват тия гледащи и мълчащи кафъвозеленикави проклетници, не ви ли действуват на нервите или вече нямате нерви, защото сте станали дебелокожи нечувствителници?

– Тук трябва да спреш, Мокси.

– Нима моите приятели са станали дебелокожи слонове, които дори не трепват пред картината на милионната сган? Тя мълчи и фиксира с убийствения си колективен поглед! – Мокси се извърна за втори път към жабите. – Зелено-кафяво стадо! – А после към приятелите. – Вие нямате право да ме откъсвате от живота ми на полянката и да ме хвърляте върху разни стени, да подпирам за този, дето духа!

– Мокси, не си ли гладен? – обади се Домби.

– Дори да е така! – рече Мокси.

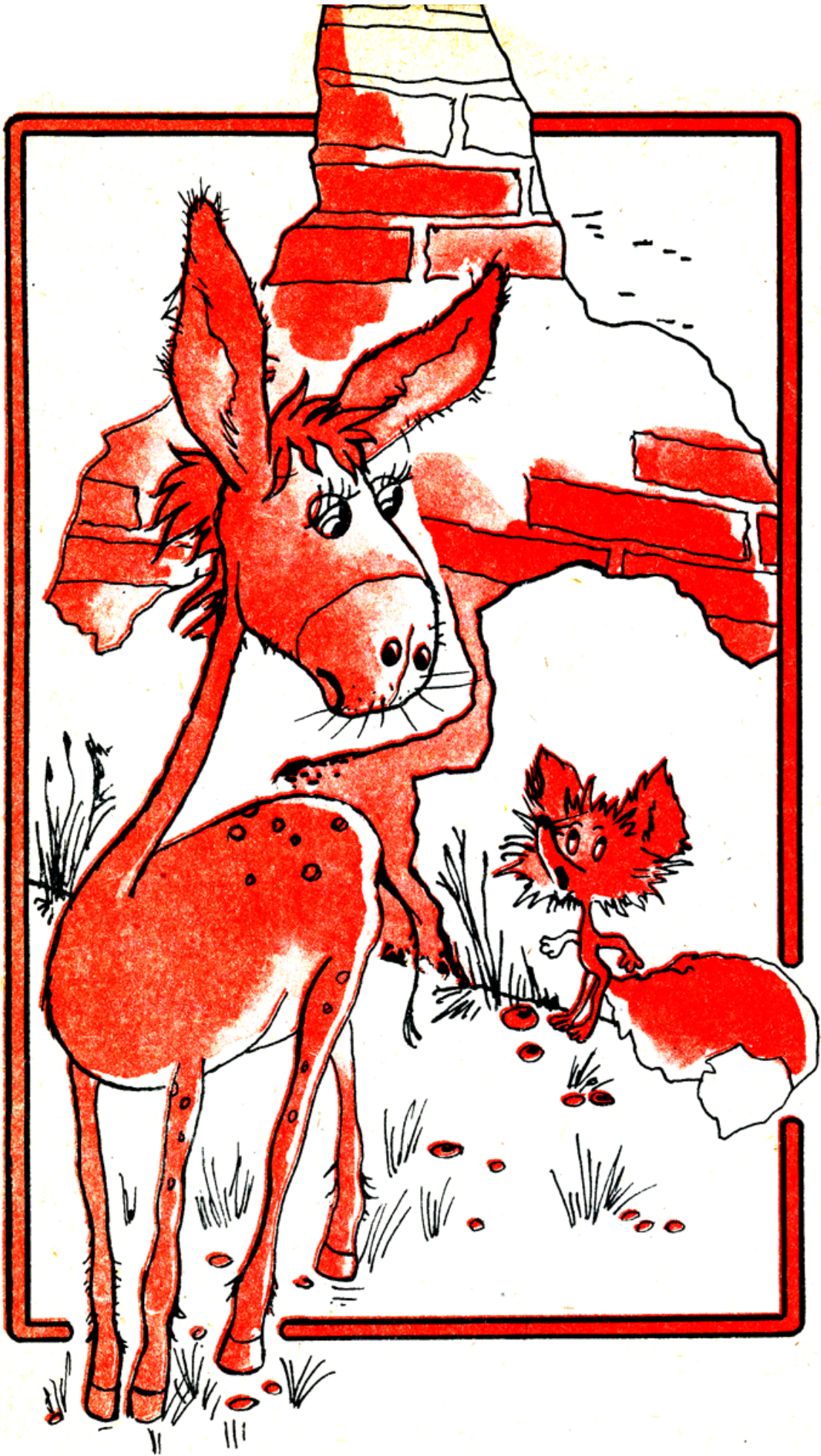
– А само преди малко се извиси.

– Защото ме ядосаха.

– Дори извади такъв богат речник.

– Защото не бях на себе си... Но вие сте проклетници! Плюя на вас и се махам! Там, където ще мога да се почеша. Да се изпъна.

Като каза това, Мокси се отдели от стената, заобиколи я и яростно тръгна по обратната на жабите посока. На сърцето му стана леко, магарето разбра още по-добре колко хубаво нещо е спокойният свят, постлан с трева и покрит с нежна синя драперия, пълен с потоци и бодли, с чудесни, ослепително красиви дървета, на които можеш да се почешеш. Тук има слънце, но има и сенки; ако щеш, застани на слънце, ако щеш – на сянка, а ако искаш пък – половината на слънце, половината на сянка, на главата ти ще бъде нощ, а на опашката ден. Наведе се и хрупна трева. Беше забравил вкуса ѝ. Започна да пасе и да си мисли колко хубаво нещо е животът, как приятно може да го прекара, ако няма на света такива като ОНЯ...

В това време тримата на стената и жабите срещу тях продължаваха да се наблюдават. Нито Лиско, нито Димби или Домби имаха желание да говорят. В устите им горчеше, стената ги убивше противно, изпитваха чувството, че не те, а тя се притиска към тях, а от време на време поотделно усещаха нещо като олюляване, сякаш стената се готви да падне и да ги затрупа. Няма нищо по-противно от това, да се подпира падаща стена, мислеше си лисичето и тъй като се сети, че при подпирането обикновено трябва да се мисли, кой знае защо, помисли си за нещо хубаво, душата му ненадейно закопня за красота, и още по-ненадейно пред въображението му закрачи синьо фламинго...

– Лиско.

– Кажи, Домби.

– Ти наистина ли смяташ... че трябва?

– Домби, мисли си за нещо красиво. Ако не подпиряхме тази стена например, аз никога нямаше да срещна едно изящно нещо.

– Но те защо мълчат?

– Жабешка им работа.

– Жабите обикновено врякат. Струва ми се, че около нас става нещо необикновено.

– В какъв смисъл? – обади се Димби.

– Не знам, нещо ми подсказва, че тази работа няма да свърши добре. И най-важното – стената, в името на която стоим тук, вече ми убива, изразходвам сили, просто се отпускам и чувствавам как не аз, а тя ме крепи.

– Защо не мислиш?
– Постоянно виждам очите, те ми пречат да мисля.
– Презри ги.
– Мен ме е страх, тук става нещо, което още не се е развило докрай. Готви се нещо и засега се пази в тайна.
– Напрегни волята си, Домби!
– Не става дума за воля, Лиско, а за онова.
– Ти се страхуваш?
– Виж какво става край нас.
– Според мен да говорим за страх е глупаво. След малко ще преодолеем напрежението. Преди секунда вече бях започнал да си мисля за нещо интересно и ако не беше ме прекъснал...
– Димби, тебе не те ли е страх?
– Как да ти кажа, Домби, мисля, че такова нещо не бива да ти минава през ума.
– Отговаряш усукано.
– Дали ме е страх ли?
– Да.
– Ннне.
– Завиждам ви и на двамата. Знаете колко съм страхлив. Това е най-голямата ми слабост. Какво не съм правил да я преододея, но страхът е нещо извън мен, което е дълбоко в мен. Да пукне който е измислил страха... Вижте!
– Какво бе, Домби?
– Вижте как ни гледат, мен ме хваща страх.
– Спокойно, Домби. Тъкмо време да победиш страха, щом знаеш, че няма нищо страшно.
– Най ме е страх, когато знам, че няма нищо страшно, Лиско. Това ми хрумна докато подпирах.
– Затова подпираме, за да си обясним някои неща.
– Димби?
Димби се беше извърнал към приятеля си. Димби мълчеше. Той знаеше какво го питат, но не казваше нито да, нито не. Тогава Домби започна да се извинява още по-дълго и някъде по средата на огромното извинение изведнъж драсна. Нито Лиско, нито Димби можаха да видят от коя страна изчезна, просто изчезна, може би през стената.
Димби погледна небето. Понеже Лиско се взираше в самия него.
– Какво?
– Нищо, Димби.

– Много неловко мълчим.

Лиско се оттегли в двореца на мисленето си, тръгна край езеро с полянки и дървета, спря при синьото фламинго. Фламингото беше много красиво, а в областта на шията – пейзаж. Там се забелязваха отблясъци не само на слънцето, но и на мечтите. Шията се извиваше и нагъваше сякаш без повод, като грива на конче. Този Мокси днес така се раздражни, че прояви интелигентност, но загубата на нерви го ликвидира и както трябваше да се очаква... Шията се изрязваше ту върху езерото, ту на небето, според настроенията на фламингото, което сякаш имаше за задача да раздвижва далечината. Димби трябва да драсне от своя страна, както става винаги, но какво чака, навярно му е неудобно. Горе скучаеше самотно розово облаче, а в езерото скучаеше самотното фламинго.

– Знам какво искаш – обади се отново Димби, – ти искаш да подпираме стената уж наужким, а после да си внушим, че стената не може без нас.

– Видя ли какви мисли ни хрумват, като се съсредоточим?

– Но жабите са непоносими.

Фламингото представляваше съчетание от прави, извити, неподвижни и подвижни линии. Лиско се приближи към него и сърцето му се напълни с нещо непознато, което го припари. Да го заговори ли? За първи път се поколеба, а сърцето му тупаше. Защо? И каква бе тази парлива течност в него?

– Димби, с мен става нещо... досега не съм усещал подобна течност в сърцето.

Лисичето желаше да сподели всичко за Синьото фламинго, за копнежа си по внезапно изсочилата пред него красота, и то тъкмо с

Димби, най-сериозния член от бандата, но Димби го нямаше, мястото му до стената зееше празно.

Жабите продължаваха да мълчат, не беше се променило нищо, но на лисичето му се стори, че очите им едва забележимо са се изострили, може би от промяната на светлината, тъй като

слънцето се премести. И Димби, разбира се. Това се очакваше, досега в приключенията им ставаше все същото: най-напред Мокси, после Домби и накрая Димби. Появата им се извършваше по обратен ред: най-напред Димби, после Домби и накрая Мокси. Мокси се завръщаше обикновено сърдит. Но съществуваша ли причини за безпокойство? Да помисля, рече си Лиско. Първо – аз съм сам и крепя една стена да не падне. Второ – срещу мен стоят един милион, а може би и два милиона жаби. Те стоят кротко, мълчат си, не ме заплашват, нищо не могат да ми сторят, не ми пречат да подпирам. Защо тогава се дразня? Пък няма да се дразня. Лисичето изправи глава и опъна тяло, подпря още по-здраво стената. Синьото фламинго дори не трепна. Беше ли разбрало, че към него се приближава някой? Лиско познаваше сто и два начина за приближаване към непознати и четири начина на заговаряне. Но сега беше смутен, не можеше да измисли нито как да се приближи, нито какво да каже. Да речем, че започне така: „Хей, при вас ли падна топката ми?“ или „Вие ме излъгахте, канарчето се оказа неприятно“, или „Всичко е въпрос на лично усещане и трябва да ви се извиня, че ви натрапих листото, на което е написано, че две и две прави четири плюс.“ Днес нещо със започването не вървеше и сърцето продължаваше да бие неспокойно, а Синьото фламинго не издаваше с нищо дали е разбрало за приближаването му. Разбира се, най-добре ще бъде, ако Синьото фламинго е чувало за Лиско, тогава разговорът би тръгнал леко. И друг път съм бил срещу жаби. Но къде? Аха, жабите тогава врякаха и ме наричаха луд. Вече се повтарям. Но Синьото фламинго – никога.

– О, Димби, здравей!

– Аз се върнах.

– Знаех си.

– Знам, че си знаеш, но не мога да те оставя сам срещу един милион. Поне да бъдем двама... Видях те отдалеч, много мислиш, какво толкоз мислиш?

– За хубави неща.

– Когато те наблюдават тези проклетници?

– Подпирай и мисли.

Димби се хвана за стената и се обърна към жабите. В главата му не се задаваше никаква мисъл, цялото му внимание бе насочено към тълпата на поляната. Дори забрави, че е време да се появи Домби, но и самият Домби се появи тихомълком, само изръмжа нещо срещу жабите и се залепи за стената.

– Знаех, че ще се върнеш – усмихна се Лиско.

– А пък аз искам да знам докога ще стоим срещу тази зорко наблюдаваща ни империя?

Домби се страхуваше. За него нищо на този свят не можеше да се развие невинно, всичко трябваше да се превърне в заплаха, да предизвика страх. Един милион! Жаби! И всяка те гледа поотделно. Един милион живи същества те коментират. А Лиско ме кара да мисля при това положение. Лиско е ненормален.

– Лиско е луд! – рече Мокси и се приближи. – Това е едно много лудо същество и ако не се осъзнае навреме, има да патим. – Магарето подпря стената. – Цял живот ми е причинявал неприятности от най-различно естество. – Мокси очакваше някой да каже нещо, но тъй като никой не се обади, промълви: – Аз се върнах.

– Знаех си – усмихна се Лиско.

– Знам, че знаеш, но някой ден ще те изненадам и няма да се върна, да видим тогава какво ще знаеш.

– Ако не се върнеш, ще те почакаме и ще тръгнем да те търсим.

– Защо?

– Защото си приятел.

– На мен ми е противно да ме търсите, противно ми е да бъда с вас, особено с тебе, защото не искаш да си живеем живота, а измисляш приключения! И сега кой ме караше да се залепя на стената, а? И то два пъти. За нищо. За удоволствието на жабите.

– Млъкни, Мокси.

– Няма.

– Млъкни да чуем жабите.

– Нищо няма да чуеш, жабите мълчат. Това не са жаби, а дяволи. Ще видите, тези противни същества ще излязат или духове, или дяволи, но в никакъв случай жаби.

– Предполагам, че сега е техен ред – рече Лиско. – Сега ще говорят те.

Най-напред трепна петата жаба, тази с опашката, тя просто помръдна последните три милиметра на опашката си, като се надяваше, че ще остане незабелязано. Другите жаби, тъй като

нямаха опашки, помръднаха клепачи и поляната пред стената промени цвета си.

– Голяма сила сме! – прошепна възторжено Лиско.

– Май че имаш право – прошепна Димби.

Мокси раздвижи бодро опашка и добави:

– Вече става интересно!

– Врагът губи играта – съгласи се Домби.

Жабешкият килим сякаш излезе от състоянието на хипноза, раздвижи се подобно на море, погалено от вятъра.

Изглежда, че това не се хареса на Чими, жабокът се извърна към събратята си и ги изгледа мрачно, ала можеха ли милионите редове да възприемат мрачния поглед? Една от добре замислените проклетии на Чими пропадеше. Проклетият жабок се обърна отново към стената и срещна усмивката на Лиско.

– Какво бе, Чими?

– Това не са личности, а сган! – просъска Чими и напусна полесражението. Минавайки край стената, той прошепна: – Аз се справям по-добре с вас, когато съм сам.

– Глей да не паднеш във варела! – прошепна след него Мокси.

– Каквото и да разправяше, но Чими е личност и Ненапразно се обиди от глупаците край него – рече Димби. – Сега ми олекна още.

– Да им изрева ли един път? – запита Мокси.

– Мълчим и презираме! – рече Лиско. – Подпирайте, мълчете, презирайте и мислете за хубави неща.

Синьото фламинго не го удостои с поглед, а лисичето с разтопено сърце направи крачка напред. Значи така, мислеше си Лиско, имало и такива неща, които живеят в подобно розово място. Че къде ли се намира туй и може ли да се стигне до него? А като стигнеш до розовото място, ще стигнеш ли и до съчетаните линии, съставлящи предмета Синьо фламинго? „Вижте какво – извика внезапно лисичето, – да започнем, без да се преструваме: аз съм Лиско, вие ми харесвате и искам да поговорим.“ Фламингото не напусна вцепенението си. „Казах ви нещо, не чухте ли?“ Фламингото опъна шия, подви я грациозно, напъха клюна си под крилото и измъкна изящна синя перушинка. Перушинката полетя над тревата. Лиско хукна след нея, хвана я във въздуха, допря я до лицето си и извика от радост.

– Лиско!

– Какво правиш, Лиско?

– Лиско, какво стана с теб? Събуди се!

Димби и Домби крещяха, а Мокси вече се готвеше да бяга. Понеже лисичето не чуваше какво му се казва, Димби и Домби го разтърсваха. Най-после то дойде на себе си и чу крясъците. Един милион жаби крякаха.

– Това съм го предвидил – рече кротко лисичето.

– Къде беше?

– Тези крясъци съм ги сложил в сметката.

– Нямаше те до стената.

– Бях отскочил до Синьото фламинго.

– Къде?

– Приятели, с мен става нещо.

– Добре де, какво ще правим с тия? – извика Мокси.

– Дето викат ли? – извика Лиско.

– Да – извика Мокси. – Започнахме много да викаме.

– Защото надвикваме.

– Тогава да се вслушаме.

Несвикналото ухо би предположило, че жабите врякат безразборно и че нищо в крясъците им не се разбира, ала след търпеливо вникване всеки с учудване би различил отделни думи, изречения, дори разговори. Защитниците на стената най-напред различиха думата ЛУДИ. По всяка вероятност това се отнасяше до тях.

– Прави са – извика Мокси, – не мога да им се сърдя.

– Подпирай и мълчи, Мокси.

– Подпирам, но и се замислям.

– Не се замисляш, а се влияеш.

– От жабите? Как не те бе срам да го кажеш?.. Но те имат право. Какво подпираме тук? Защо?.. Домби, кажи му на този, че сме смешни! Защо все аз, защо винаги аз да казвам истината? И защо все аз да предлагам?.. Все пак това са един милион. Разбирам да ти бъде казано от една или две, или три жаби, а те – един милион, никакво разногласие.

– Говорят глупости, Мокси!

– Не се знае, Лиско. Те казват това, което съм ти казвал. Ще ми продънят слуха! – Магарето се обърна към жабите и изкрещя: – Разбрахме де, разбрахме, стига!

– Не така, Мокси, не така! Защото ще ти припомня защо не видя морето и още не знаеш какво представлява то, макар че бяхме на двайсет метра.

– Добре де, защо? Кажи да го чуем!

– Защото изяде всичките тръни на хълма и падна от преяждане! Затуй!

„Чухте ли, този изял всичките тръни и паднал от преяждане“, „Отишъл до морето и не го видял“, „Така ли? Защо?“, „Паднал от преяждане“, „Кой той?“, „Дългоухия“, „Магарешка му работа“...

– Понесоха ме! – ужаси се Мокси. – Понесоха ме, цял милион!..

– Какво те интересува мнението на жабите? – усмихна се Лиско.

– Жаби, жаби, ама цял милион!.. Не, аз не мога да слушам такива работи за себе си... Жаби, почакайте да ви изясня някои работи!.. Послушайте!.. Той ме заведе и аз тогава... Защо не слушате?.. Отидох!.. Край, станах за смях на жабите!

Мокси се отлепи ядосано от стената, хвърли нещо като къч срещу врякащите и изчезна. В същия миг жабите се развикаха още по-силно. Домби запуши ушите си и също се развика. Не се разбираше какво. Като се навика и като хвърли няколко гневни погледа срещу Лиско, той тръгна към спокойствието, но ненадейно спря и зяпна: Мокси се връщаше, беше много ядосан, но се връщаше.

– Искам да ви кажа, че вече няма да се върна като по-рано! И изчезна...

...последван от Домби.

– Домби, страх ли те е?

– Не, но ми се струва, че ще се захванат и с мен.

– Вземи и Димби със себе си.

– Никой не ме интересува. Домби си отиде.

– Лиско, ти защо ме намесваш? – запита Димби.

– Давам ти възможност...

– Ти кой си, че даваш възможности? Да не би да си този, който е определен да раздава на ляво и дясно възможностите? – Внимавай, Димби, наблюдават ни. Можеш да си отидеш, без да врякаш като тях.

– Значи ме пъдиш!

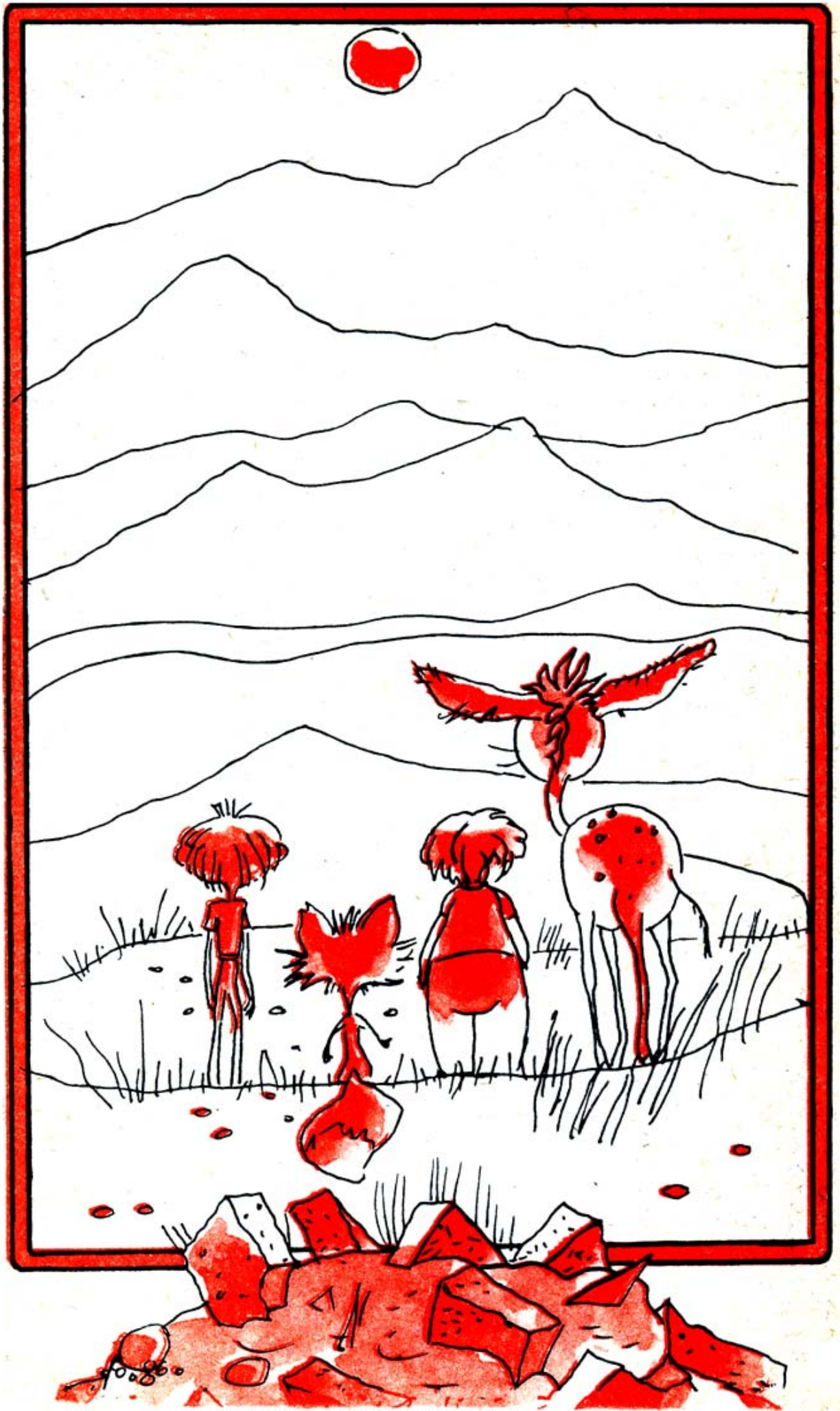
– Наблюдават ни, разбират ни и крещят още по-силно, а на мен нервите ми вече са пред скъсване от този шум.

– А моите?

– Сигурно и твоите!

– Не, ти взимаш предвид само своите нерви! А ние нямаме нерви, така ли?

– Или млъкни, или си отивай!

– Отивам си!

Възбудата на жабите стигна крайния си предел, те вече подскачаха и хорово викаха: „Остана един! Само един!.. Този, който започна!.. И повлече другите... Те го мразят!“ – Лиско запуши уши, но думите го пронизваха. – „Запуши ушите си!.. Той запуши ушите си!.. Лудият, който започна!.. Подпира стени!.. Омръзна му безгрижието! Започна да играе на тъга!..

Вижте го!“ – Лиско усети сълзи по очите си и побърза да ги затвори. – „Уууууу!.. Уууууууууууу!“

Вълната от милионите гласове заблъска стената и противно на очакванията, тя падна на обратната страна. Милионите гласове ликуваха: „Еееееееее!.. Защо я подпираше, а?.. Защо падна?.. Защо не я подпираше както трябва, а?.. Ти я бутна!.. Измамник, този е измамник! Той подпираше стената, а всъщност я бутна!.. Ууууууууууу!.. Събори стената!..“

Стоеше сам на полянката пред срутената стена. Зад гърба му се издигаха облаци от прах, а Лиско стърчеше като сред полесражение. Вече не чуваше крясъците, макар че тълпата от жаби продължаваше да вие. Лиско се стремеше само към едно – да остане. Нещо му подсказваше, че макар да я няма, стената продължава да стърчи зад него, че той продължава да я подпира, но дори да я няма, достатъчно е, че той е там, макар и сам... Майчице, какви усилия са необходими, за да не рухне на земята. Ще успее ли? Успял ли е някой преди него?

Нещо в крясъците на жабите се пречупи: вляво от него бяха застанали Димби и Домби. Крясъците си продължаваха, разбира се, но ухото на Лиско вече долавяше някои нотки на съмнение. Дочуваха се гласове: „А!“, „Защо се връщат?“, „И оня ли ще се върне?“, „Оня няма!“...

– За мен ли става дума? – запита Мокси и се настани вдясно от Лиско. – А бе вие защо сте позволили на стената да падне? Хрупнах

за три секунди и изпуснахте стената... Лиско, не е честно, дето ме въвеждаш в такива приключения. Разбери най-последно, магаре съм, имам си определена задача на този свят, да паса, а не да подпирам стени.

Лисичето плачеше от радост, чувствуваше приятелите до себе си и се вслушваше в затихващите крясъци на жабите. Когато настъпи пълна тишина, сред опразнената поляна се появи Чими. Изглеждаше жалък и дребен. Направи няколко скока към тях, застана в позата на Сфинкс и извряка:

– Поне съборихме проклетата ви стена!

Но стената от живи същества се изсмя. Чими ги погледа още малко, отвори уста да каже нещо ново, затвори я и се отдалечи.

– Сега ли да почнем, или да отложим за утре? – запита Лиско.

– Кккое? – уплаши се Мокси.

– Изграждането на стената.

– Утре! – избърза да каже Мокси.

Потеглиха към реката. Всеки си мислеше как ще се окъпе в Резедавия вир. Димби и Домби си мислеха, че утре ги чака ново приключение, защото днес само подпираха и пак си направиха приключение, а утре сигурно ще се случат много чудновати работи. Каквото и да се случи утре, ще бъде чааааак утре, помисли си Мокси и влезе във водата. Над нея останаха да стърчат само ушите му. Лисичето заплува към своето Синьо фламинго – нещо, което се роди в мисълта му, докато подпираше. Какво беше то: жажда по далечното ли, копнеж по красотата, или по липсваща мечта? Лисичето се гмурна към дъното, погали няколко пъстърви и разбра, че е влюбено в Синьото фламинго, че се очертава ново приключение, може би с огромни рискове.

